

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

AMY

"Särmikäs
mysteeri"
-The Washington Post

"Maailmanluokan jännäri" -Stephen King

TINTERA

"Herkullisen synkkä" -Alice Feeney

"Hauska, jännittävä ja käänteitä täynnä"
-Liane Moriarty

VALHEIDEN

"Ihahduttava" -Alex Michaelides

VARASSA

"Luin tämän yhdeltä istumalta!"
-Freida McFadden

TAMMI

AMY
TINTERA
VALHEIDEN
VARASSA

SUOMENTANUT
JADE HAAPASALO

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Listen For the Lie* ilmestyi 2024 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2024 by Amy Tintera

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Jade Haapasalo 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7683-0

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Lauralle, Emmalle ja Danielille.
Kiitos, että teillä on niin paljon ideoita.*

LUKU 1

LUCY

Muuan podcast-juontaja on päättänyt pilata elämäni, joten aion ostaa kokonaisen kanan.

Laadin siivekkään varalle suunnitelmia, kun istun työpisteessäni Walter J. Brownin sijoituspalveluiden avokonttorissa ja odotan, että saan potkut. Kaksi tuntia sitten lakkasin esittämästä työntekoa. Nyt vain selaan puhelimesta reseptejä ja haaveilen työntäväni sitruunoita kanan ahteriin.

Siitä tulee pahoittelukana poikaystäväille.

Vähän kuin naimakana. Sellainen, joka valmistetaan kosinnan toiveessa. Paitsi että tämä on ”pahoittelut, etten kertonut olevani ystäväni murhan pääepäilty”-kana.

Eli pahoittelukana.

”Lucy?”

Nostan katseen puhelimen ruudulta ja näen pomon seisovan työhuoneensa ovella. Hän säätää solmiota ja karaisee kurkkuaan.

”Voisitko tulla hetkeksi tänne?” hän pyytää.

Lopultakin. Minut on selvästi päätetty irtisanoa tänä aamuna. Toimistossa lasiseinät ovat aina kummallinen valinta, mutta erityisesti silloin, kun palaveerataan neljän päällikön kesken ja vilkuillaan vähän väliä assistenttia, joka ilmiselvästi on palaverin aiheena.

”Sehän sopii.” Sujautan puhelimen taskuun ja seuraan pomoa tahrattomaan työhuoneeseen.

Hätkähdän tilan siisteyttä, vaikka olen työskennellyt täällä lähes vuoden. Beigensävöisille seinille ei ole ripustettu mitään. Nurkkiin ei ole pinottu laatikkoja. Työpöytä on täysin paljas tietokoneen näyttöä ja näppäimistöä lukuun ottamatta.

Joka ilta kun Jerry Howell poistuu työhuoneestaan, jäljelle ei jää mitään todisteita siitä, että hän on edes ollut siellä. Hän ei selvästi ole seurannut sarjamurhaajan kutsumustaan.

Toisaalta hän on vasta noin neljävitonen. Vielä on runsaasti aikaa uuden harrastuksen aloittamiseen.

Istuudun hänen työpöytänsä edessä nököttävälle tuolille ja yritän loihkia kasvoilleni miellyttävän ilmeen. Sellaisen, joka ei paljasta sitä tosiasiaa, että ajattelin muina naisina häntä murhailemassa jengiä.

(Murhan pääepäiltyä olemisen sivuvaikutuksena tappaminen tulee mieleen aika usein. Siihen tottuu.)

Jerry kurottaa koskettamaan tukkaansa, mutta laskeekin molemmat kädet nopeasti pöydälle. Hän tekee niin usein. Luulen, että hänellä on ollut tapana hypistellä hiuksiaan, mutta hän on alkanut kaljuuntua. Hiukset on nyt ajettu pois päänahkaa myöten.

”Olen pahoillani, Lucy, mutta meidän on irtisanottava sinut”, hän sanoo, mikä ei yllätä ketään.

Nyökkään.

”Valitettavasti väkeä on vähennettävä.” Hän katsoo olkani yli, ei kasvoihini. ”Assistenttien paikat vähennetään puoleen. Chelsea auttelee tästä lähin sekä minua että Raymondia. Olen pahoillani.”

Chelsea veti todellakin lyhyemmän korren. Tuplamäärä töitä pelkän true crime -podcastin takia.

”Ymmärrän kyllä.” Nousen seisomaan. Jerry näyttää huojentuneelta, koska en vaikuta tekevän tästä numeroa.

Toimiston harkitsemattonan lasiseinän läpi näkyy, että työpöytäni vieressä seisoo jo vartija passissa. Toimenpide on rutiininomainen, kun joku sanotaan irti, mutta panen pakostikin merkille, että kaikki kolme lähelläni istuvaa assistenttia ovat ottaneet jalat alle.

Ilmeisesti emme ole menossa ”harmi, että sait potkut, koska olet murhaapäily” -drinksuille.

Oma työpöytäni ei ole yhtä siisti kuin Jerry:n, ja minulla kestää hetken, kun kerään mukin, vesipullon, lompakon ja erilaiset huulirasvapuikkoni kasaan. Vartija norkoilee lähettyvillä koko sen ajan.

Hän marssittaa minut hiljentyneen toimiston halki hissille, kun kaikki joko katsovat meitä tai esittävät, etteivät huomaa mitään. Chelsea näyttää vittuuntuneelta.

Astun hissiin. Ovi liukuu kiinni.

Vartija kumartuu lähemmäs ja virnistää. Hänen etuhampaansa ovat hieman limittäin.

”No, oletko syyllinen? Murhasitko sen naisen?”

Huokaisen. ”En tiedä.”

”Oikeastiko? Puhutko nyt totta?”

Hissin ovet avautuvat kilahtaen. Astun ulos ja vilkaisen häntä olkani ylitse.

”Totuus ei merkitse mitään.”

LUKU 2

LUCY

Lienee epäreilua väittää, että podcast pilasi elämäni. Käytännössä elämäni tuhoutui sinä yönä, kun Savvy murhattiin.

Ja sitten se tuhoutui uudestaan seuraavana päivänä, kun päätin lähteä aamukävelyille mekossa, jossa oli hänen kuivunutta vertaan.

Kolmannen kerran elämäni tuhoutui, kun kotikaupunkini tuli siihen tulokseen, että *minä* tapoin hänet.

Podcast-juontaja, joka tuo tapaukseni suuremman yleisön eteen, ei kuitenkaan varsinaisesti paranna elämäni.

Valmistan pahoittelukanan, koska entiset työkaverini eivät ole ainoita, jotka kuuntelevat Ben Owensin true crime -podcastia. Poikaystäväni Nathan käyttäytyi oudosti, kun tuli töistä kotiin eilen illalla. Hän oli myöhässä ja haiskahti kaljalta, minkä lisäksi hän vältteli katsettani. Oli selvää, että joku oli kertonut podcastista.

Rehellisesti sanottuna tarkoitukseni ei ollut kertoa hänelle siitä. Nathan ei ole kiinnostunut oikeastaan mistään muusta kuin itsestään. En uskonut, että asia tulisi esiin.

Olen tuntenut kosolti itsekeskeisiä miehiä, mutta Nathan on ihan omaa luokkaansa. Se on hänessä parasta. En edes muista,

milloin hän olisi viimeksi esittänyt minulle henkilökohtaisen kysymyksen. Kun kerroin olleeni naimisissa kaksi vuotta parikymppisenä, hän sanoi: ”Ei haittaa, mennäänkö leffaan?”

Olen varma, että hän on googlannut minut suhteemme alkuaikoina, mutta tapaukseni ei kiinnittänyt valtakunnallista mediahuomiota, eikä minua ikinä pidätetty murhasta epäiltynä, joten tapauksen löytäminen olisi vaatinut pientä kaivelua. Nathanille se olisi ollut aivan liikaa.

Mutta nyt, kiitos podcast-juontajista inhottavimman, murha ponnahtaa ensimmäiseksi esiin, kun joku kirjoittaa hakukenttään ”Lucy Chase”. Siksi siis teen pahoittelukanaa ja valmistaudun lempattavaksi. Välittömästi sen jälkeen, kun olen saanut potkut.

Ben Persvako Owensin suhteen on reiluuden nimissä myönnettävä, että Nathan ja minä olisimme varmaan pysyneet yhdessä korkeintaan kuukauden tai pari siinäkin tapauksessa, että yllätysmurhaa ei olisi heitetty mukaan soppaan. Olimme seurustelleet vasta kolme kuukautta, kun hän tarjoutui ottamaan minut luokseen asumaan. Vuokrasopimukseni oli menossa umpeen, ja olimme vielä seksiä-koko-ajan-vaiheessa, joten siirto vaikutti loogiselta. Vietin muutenkin joka yön hänen luonaan.

Harmi kyllä vaihe loppui noin kaksi viikkoa muuton jälkeen. Olen melko varma, että Nathan katui päätöstään, mutta hän on niitä jätkeä, jotka välttelevät konflikteja loppuun asti. Olemme siis asuneet kiusaantuneina yhdessä kaksi kuukautta, vaikka olen varma, että kumpikaan meistä ei ole järjestelystä järin innoissaan.

Olkoon tämä oppiläksy kaikille äijille, jotka eivät kestä konflikteja – miehistykkää ja jättäkää tyttöystävänne, koska muussa tapauksessa saatatte asua loppuikäinne murhaepäillyn kanssa.

Etuovi avautuu, ja Brewster nelistää tervehtimään Nathania häntä heiluen.

Valehtelisin, jos väittäisin, että Brewsterin keltainen ja pehmoimainen pikku labradorinnoutajannaama ei olisi vaikuttanut päätökseeni asua tämän miehen kanssa. Nathan on ehkä äärimmäisen keskinkertainen tyyppi, mutta hänellä on huippuhuivä maku koirien suhteen.

Lisäksi hänellä on kelvollinen maku, mitä tulee asuntoihin. Vastikään remontoidussa kahdeksankymmenenkolmen neliön kaksiossa on tiskikone ja kuivaava pesukone. Minulla ei ole koskaan ollut Los Angelesissa sellaiseen varaa. Asunnossa on harmaat laualattiat ja kirkkaanvalkoiset marmoritasot, jotka eivät ole enää kovin trendikkäät, mutta antavat ymmärtää, että asukas maksaa kuukausivuokraa, joka kauhistuttaisi valtaosaa muualla asuvista.

”Hei, poju.” Nathan silittää koiraansa pitkän aikaa, jotta hänen ei tarvitsisi katsoa minua. ”Täälläpä tuoksu hyvältä.”

”Tein kanaa.”

Hän suoristaa selkänsä ja vilkaisee lopulta suuntaani. Hänen huomionsa siirtyy kokonaiseen kanaan, joka on jäähtymässä liedellä.

”Mahtavaa.” Hän löysää solmiota, vetää sen pois ja avaa kauluspaidan ylimmät napit.

Aiemmin minusta oli ihanaa katsoa, kun hän teki niin. Hän venyttää aina niskaansa puolelta toiselle vetäessään ylimmän napin auki, ja eleessä on jotain tosi seksikästä. Minulla oli tapana jättää kaikki sikseen, kun hän tuli kotiin, ja mennä suukottamaan häntä. Juoksuttamaan käsiäni hänen tummissa, työpäivää varten siististi sivuun kammatuissa hiuksissaan. Porrötin tukkaa aina vähäsen, koska minusta hän näyttää paremmalta niin.

Nathan huomaa tuijotukseni, ja yhtäkkiä hän näyttää hätäntyneeltä. ”Minä, tuota, käyn vaihtamassa vaatteet.” Hän syöksyy makuuhuoneeseen, ihan kuin saattaisin jahdata häntä saadakseni suukon.

Otan paistihaarukan ja -veitsen esiin. Kana tuntuu nyt huonolta idealta. Ehkä en välitä niin paljon, että pyytäisin anteeksi.

Toisaalta minun on löydettävä toinen asunto, jos Nathan potkaisee minut pihalle, ja vuokramarkkinoilla tupataan vaatia ärsyttäviä juttuja, kuten säännöllisiä tuloja.

Teen viillon kanaan samaan aikaan, kun Nathan palaa huoneeseen. Hän nielaisee niin että aataminomena pompahtaa, ja kuvittelen ohimennen, että upotan paistihaarukan hänen kaulaansa. Haarukka on kaksipiikkinen, joten se tekisi kaksi veristä pientä reikää vähän niin kuin vampyyri.

Toinen käteni pitelee paistiveistä, ja tuijotan Nathania odottavasti puristaessani molempia aseitani. Haluan, että hän sanoo sen ensin. Hänhän selvästi ajattelee minun olevan murhaaja, joten hänen kuuluisi avata suunsa ensimmäiseksi. Olen melko varma, että säännöissä sanotaan niin.

Minä tuijotan. Hän tuijottaa.

Lopulta hän sanoo: ”Miten töissä meni?”

”Sain potkut.”

Hän hivuttautuu ohitseni ja kurottaa kohti jääkaapin vieressä olevaa työtasoja. ”OK. Otatko viiniä? Minä ainakin otan.”

Odotan, että sanani iskeytyvät hänen tajuntaansa, mutta hän vain nappaa viinipullon eikä tajua mitään.

Työnnän paistiveitsen kanan rinnan ja koiven väliin. Voi olla, että tuli käytettyä enemmän voimaa kuin oli tarpeen.

Nathan hätkähtää. Minä hymyilen.

Tällä menolla hän päätty naimisiin murhaajan kanssa.

Valheiden varassa -podcast juontajana Ben Owens

1. JAKSO – ”MAAILMAN IHANIN TYTTÖ”

Maya Harper: Hän pääsi kuin koira veräjältä, kaikkihan sen tietävät. Joka ikinen Plumptonin asukas tietää, että Lucy Chase tappoi minun siskoni. Kukaan ei vain pysty todistamaan sitä.

Maya Harper oli kahdeksantoistavuotias, kun hänen isosiskonsa Savannah murhattiin. Hän kuvailee Savannahia hauskaksi ja suloiseksi – naiseksi, joka pystyi järjestämään juhlat alle tunnissa, niin että valmistelut näyttivät vaatineen kuukauden.

Maya: Siskoni oli tosi kiva ja ystävällinen kaikille. Ja ihan paras sisko. Kun hän oli high schoolissa, sain joskus hengailta hänen ja hänen kavereidensa kanssa. Vaikka meillä oli jonkin verran ikäeroakin. Hän oli kuusi vuotta minua vanhempi. En tiedä ketään muuta, jonka isosisko antaisi kymmenvuotiaan roikkua mukana futismatseissa.

Maya puhui minulle mielellään, mutta ei uskonut, että löytäisin mitään uutta.

Maya: Kai sinä tajuat, että perheeni on palkannut kolme eri yksityisetsivää? Vanhempani eivät siis antaneet periksi. En tiedä, onko mitään uutta tietoa enää löydettävissä.

Ben: Joo, tiedetään.

Maya: Tai siis ei kai tutkinnasta varmaan haittaakaan olisi. Jutusta on nyt viisi vuotta, ja tuntuu että ketään ei edes kiinnosta enää, että Savvy on kuollut. Kaikki muut ovat luovuttaneet.

Nopea välihuomautus – tulette kuulemaan usein, että tutut viittaavat Savannahiin nimellä ”Savvy”. Se on hänen lempinimensä.

Ben: Eli ette ole saaneet uutta tietoa poliisilta tai syyttäjältä tai keneltäkään?

Maya: Emme vuosikausiin. Kaikki tiesivät, että Lucy on syylinen, he eivät varmaan vain pystyneet todistamaan sitä.

Ben: Eikö missään vaiheessa ilmaantunut muita epäiltyjä?

Maya: Ei. Tai siis kun Lucy löydettiin, hän oli yltä päältä Savvyn veren peitossa. Hänen kynsiensä alta löytyi Savvyn ihoa, ja Savvyn käsivarressa oli raapimisjälkiä ja Lucyn sormien muotoisia ruhjeita. Heidät nähtiin riitelemässä hääjuhlassa. Lucy tappoi hänet. Lucy tappoi siskoni eikä jäänyt kiinni, koska hyödyttömän poliisilaitoksemme mukaan todistusaineisto ei riittänyt pidätykseen.

Ben: Oletko ollut hiljattain missään yhteyksissä Lucyyn?

Maya: En sen jälkeen kun hän muutti Plumptonista. Hän ei ole käynyt täällä sen koommin, vaikka hänen vanhempansa asuvat täällä edelleen.

Ben: Väittääkö Lucy sinun tietääksesi yhä, että hän ei muista mitään siitä yöstä, jolloin Savannah kuoli?

Maya: Joo, siitä tarinasta hän on pitänyt kiinni.

Ben: Uskotko sinä häntä?

Maya: En tietenkään. Kukaan ei usko häntä.

Onko totta, että kukaan ei usko Lucy Chasea? Salaileeko hän jotakin vai ovatko Plumptonin asukkaat syyttäneet viatonta murhasta?

Otetaanpa selvää.

Minä olen Ben Owens, ja tämä on *Valheiden varassa* -podcast, jossa selvitämme sepitykset ja etsimme totuuden.

LUKU 3

LUCY

Käy ilmi, että Nathan on munaton tyyppi. Söimme kanaa. Joimme viiniä. Hypistelin kookasta paistiveistä vain saadakseni hänet hikoilemaan. Hän jaaritteli töistä.

Hän ei kysynyt, olenko murhaaja.

Tässä vaiheessa minua kiinnostaa, miten pitkään tilanne voi jatkua näin. Nathan on selvästi halunnut erota minusta jo jonkin aikaa, ja nyt hän pelkää, että aion murhata hänet. Kyllä kai hän pian sisuuntuu ja kykenee oikeasti lausumaan sanat: ”Ole ystävällinen ja muuta pois asunnostani, äläkä ota minuun yhteyttä enää koskaan”?

Hyvä puoli piilee siinä, että väistämätöntä odotellessa minulla on enemmän aikaa etsiä uutta asuntoa. Vasta tänä aamuna löysin lupaavalta vaikuttavan kaksion, jonka vuokraus ei vaadi palkkakuittia. Ilmoituksen perusteella kämppä näyttää mörskältä, ja lähetettyäni sähköpostia vuokraisäntä pyysi kuvia jaloistani, mutta hei. Vuokra olisi halpa.

Joskus ajattelen, että kaksikymmentäkaksivuotias versio minusta olisi kauhusta kankea siitä, millainen lähes kolmikymppisestä minusta on tullut. Se kiiltokuvamainen ja omahyväinen vastaanainut, jolla oli neljän makuuhuoneen talo, oli

täysin vakuuttunut, että elämä on kuosissa ja kaikki menee putkeen.

Arvaa mitä, ääliö?

Viikonloppuna hain puolihuolettomasti paria uutta työpaikkaa ja toisesta ehdin jo saada hylkäyskirjeen. Viime aikoina on mennyt killerihyvin (kirjaimellisesti).

Jos rehellisiä ollaan, en kuitenkaan oikeasti halua uutta työpaikkaa. Olen julkaissut kolme rakkausromaanin kirjailijanimellä, ja kolmas kirjani myy ihan kohtalaisesti. Käänte on melko odottamaton, kun ottaa huomioon, miten vähän kahta ensimmäistä kirjaa myytiin. Myyntilukujen kasvamisen myötä minun on ollut kuitenkin pakko tehdä pidempää päivää seuraavan kirjan parissa.

Kenties minua vielä lykää, ja kirjani alkavat myydä sen verran, että minun ei tarvitse vaivata päätäni uuden käsittämättömän tylsän päivätyön etsimisellä.

Toki minun on nyt kannettava huolta podcast-juontajasta, joka langettaa todella kirkkaan valokeilan menneisyyteni ylle, ja joku saattaa tajuta, että hänen uuden hyvänmielenkirjasuosikkinsa kirjoittaja onkin entinen murhaepäilty. Ainoastaan kirjallisuusagenttini, kustantajani ja isoäitini tietävät urastani rakkausromaanien kirjoittajana, mutta olen internetin amatöörinuuskijoiden lempikohde.

Ajatus kalvaa minua koko viikonlopun. Maanantaiaamuna painan lisäkilometrejä juoksumatolla Nathanin kerrostalon kuntosalilla, ja sieltä suuntaan suoraan ruokakauppaan, koska minun on vuodatettava tunteitani suklaalle. Isolle määrälle suklaata.

Los Angelesissa ruokakaupoissa on aina väkeä – jopa arkena, koska yhdelläkään tšekäläisellä ei ole kunnan työtä. Ohitan sisäänkäynnin luona puhelimeen puhuvan naisen, jonka

leggingsit maksavat todennäköisesti enemmän kuin koko asuni. Leggarit saavat hänen peppunsa näyttämään kuitenkin tosi hyvältä.

Käännän ostoskärryt kohti hedelmä- ja vihannesosastoa. Voisin ehkä ostaa jotakin, jota voisin pilkkoa pieniksi paloiksi Nathanin edessä.

(Mukavampi ihminen sanoisi vain, että ”Hei, kuulit varmaan siitä podcastista”? ja päästäisi Nathanin kärsimyksistään. Minun pitäisi kyllä yrittää perseillä vähemmän. Ehkä huomenna.)

Hoikka vaaleaverikko naputtaa sormella myskikurpitsaa, ja yritän oikein tosissani, etten kuvittele murskaavani kurpitsaa hänen päähänsä.

En onnistu. Ilmeisesti myskikurpitsa on yksi heikkouksistani.

Pysyisiköhän mötikkä edes koossa, jos sen iskisi ihmisen kalloon? Todennäköisesti se räjähtäisi, ja sitten tuloksena olisi vain päänsärkyä ja myskikurpitsan roiskeita ympäri naamaa.

Nainen nostaa katseensa ja huomaa tuijotukseni. Hymyilen siihen malliin kuin en olisi juuri kuvitellut nuijivani hänet kuoliaaksi. Hän kävelee pois, mutta vilkaisee minua olkansa ylitse huolestuneena.

Minun pitäisi oikeasti perseillä vähemmän.

En halua ajatella murhaamista, mutta en ilmeisesti voi itselleni mitään. En ajattele sitä kaikkien kohdalla, mutta olen kuvitellut tappavani tosi monta tyyppiä.

Se alkoi aika pian Savvyn kuoleman jälkeen. Kaikki sanoivat minua murhaajaksi, enkä voinut väittää varmuudella vastaan, joten aloin miettiä eri tapoja, joilla *olisin voinut* tappaa bes-tikseni. Järkeilin, että jos kävisin läpi tarpeeksi vaihtoehtoja, päätyisin lopulta johonkin, joka herättäisi muistoja.

Tähän mennessä olen vetänyt vesiperän. Ehkä vielä joskus mieleeni juolahtaa jotain. Kenties kuvittelen tappavani

tarjoilijan tyhjällä pirttelölasilla, mikä saa kaiken tulvimaan mieleeni. *Aivan! Niinhän se oli! Savvy ja minä riitelimme siitä, kumpi on parempaa – mansikka- vai suklaapirttelö – ja minä revin pelihousut ja murhasin hänet lasilla. Kuulun telkien taa, komisario!*

Kunpa poliisit olisivat löytäneet murha-aseen. Olisin säästynyt monilta mielikuvitusmurhilta.

Puhelimeni värisee. Vilkaisen ruutua ja näen Isoäiti-sanan, mikä oli odotettavissa. Puhelinmyyjät ja isoäiti – siinä ainoat ihmiset, jotka käyttävät puhelinta sen alkuperäiseen tarkoitukseen.

Hyväksyn puhelun ja painan luurin korvalle. ”Moi, isoäiti.”

Vieressäni seisova mies hymyilee vienosti. Ilmeisesti hänestä on hyvä, että juttelen isoäitini kanssa. Työnnän ostoskärryn nurkkaan, kaalien eteen.

”Lucy, muruseni, hei. Onko sinulla kiire? Keskeytinkö jotain?”

Isoäiti kysyy aina, keskeyttääkö hän jotain, ihan kuin minulla olisi kalenteri täynnä sosiaalisia rientoja. Minulla ei edes ole läheisiä ystäviä. Vain joitakin tuttuja töistä, ja he eivät todellakaan puhu minulle enää ikinä.

”Et, et. Olen vain ruokakaupassa”, minä sanon.

”Mitä Nathanille kuuluu?”

”Tuota... sitä samaa. Nathan on Nathan.”

”Sinä sanot aina noin, enkä tiedä, mitä tarkoitat. En ole koskaan edes tavannut poikaystäväsi.”

”Ihan hyvää hänelle kuuluu.”

”Jaahas.” Isoäiti rykäisee. ”Kuulehan. Tarvitsen palvelusta.”

”Mitä niin?”

”Tämä on oikeastaan ihan pikkujuttu, ja haluaisin muistuttaa, että olen lähestulkoon kuollut.”

”Olet sanonut noin jo kaksikymmentä vuotta.”

”No, siinä tapauksessa taitaa olla selvää, että enää ei kauan henki pihise!” Isoäiti hihittää.

”Oletko sinä humalassa?”

”Lucy, kello on kaksi iltapäivällä. En tietenkään ole humalassa.” Hän on hetken hiljaa. ”Pikemminkin huppelissa.”

Yritän olla nauramatta. ”Mikä se palvelus on?”

”Olen päättänyt järjestää synttärit. Isot juhlat. Täytän sentään kahdeksankymmentä.”

”Tiedossa on.”

Minä ihan oikeasti tiedän sen. Isoäitini syntymäpäivä on ainut, jonka muistan ilman kalenterin muistutusta.

”Kai sinä tulet paikalle?” hän kuulostaa toiveikkaalta.

Hittolainen.

”En voi pitää juhlia, ellei suosikkilapsenlapseni ole paikalla.” Isoäiti vaihtoi syylistämistaktiikkaan.

”Kai sinä tajuat, että on mautonta sanoa minun olevan suosikkisi, kun sinulla on kolme lastenlasta?”

”Me molemmat tiedämme, että Ashley ja Brian ovat paskiaisia.”

”Eiköhän meidän ole tarkoitus teeskennellä, että tykkäämme heistä silti.”

”Oli miten oli. Minä en halua, että synttäreilläni on pelkkiä paskiaisia.”

Alkaisin nauraa, ellen olisi yhtäkkiä kauhun kangistama.

”Voisitko ehkä ottaa vähän vapaata töistä?” hän kysyy.

”Sain potkut.”

”Oj, täydellistä! Tai siis, onpa harmi”, hän lisää kiireesti.

”Tiedät kyllä, etten edes pitänyt työstäni.”

”En sittenkään ole pahoillani. Onnittelut irtisanomisen johdosta.”

”Kiitti.”

”Nyt kun sinulla on paljon vapaa-aikaa, voisit ehkä tulla pidemmälle visiitille. Vaikka viikoksi? Olen jo puhunut äidillesi, ja hän sanoo, että voit majoittua heillä ihan niin pitkään kuin haluat.”

”Viikoksi?” Kiljaisen sanat niin kovaa, että ohi kulkeva nainen vaikuttaa silmin nähden säikähtäneeltä.

”Tuleehan tämä vähän viime tinkaan, mutta äidilläsi on jalkakin murtunut ... tarvitsisimme jonkin verran apua juhla järjestelyissä. Ottaisin sinut minun luokseni, mutta täällä ei tietenkään ole tarpeeksi tilaa.”

Yksikin päivä kotikaupungissa kuulostaa pahalta, mutta että *kokonainen viikko?*

Seitsemän päivää paikassa, jossa olin joskus ollut menestyvä aviovaimo ja jossa minulla oli ystäviä, jotka kadehtivat (teeskenneltyä) onneani?

Paluuni viisi vuotta myöhemmin olisi kaikkea muuta kuin loistokas. Nilkuttaisin takaisin työttömänä ja eronneena, vailla kavereita. Enkä voi edes kertoa kenellekään, että minulta on julkaistu kolme kirjaa. Kavahdan, kun hedelmien ja vihannes-ten sumusadettaja menee päälle ja roiskeita osuu kaalien lisäksi myös käsivarrelleni. Siirryn vähän kauemmas.

”Vai ajattelitko ottaa Nathanin mukaan ja yöpyä hotellissa? Äitisi kyllä ymmärtäisi hotellimajoituksen, jos poikaystäväsi olisi mukana.”

Kuvittelen hetkellisesti, että kutsuisin Nathanin mukaani Texasissa sijaitsevaan Plumptoniin. Mietin, saisiko Nathan siitä lopultakin kimmokkeen jättää minut. Rikospaikalle palaaminen olisi varmaankin liikaa jopa hänelle.

”Voit kyllä kieltäytyä.” Kuulen linjan toisesta päästä kiltkah- telua, kuin jääpalat osuisivat lasiin. ”Tiedän, että sinulla riittää kiireitä...”

MITÄ JOS OLISIT SYYLLISTYNYT MURHAAN – TIETÄMÄTTÄSI?

Viihdyttävä, hauska ja yllättävä hittitrilleri,
jossa murhasta syyttömäksi todettu Lucy joutuu
huippusuositun rikospodcastin hampaisiin.
Pahinta kaikessa? Lucy ei itsekään tiedä, onko hän
syyllinen parhaan ystävänsä murhaan.

”Nokkela rikosromaani / feministinen kostotarina...
Tähän jää koukkuun!”

THE BOSTON GLOBE

”Vetävä mysteeri, jonka tunnelma on hyytävä muttei
lainkaan masentava. Kuten kaikki Agatha Christie
-fanit tietävät, loistavan rikosromaanin ei millään
muotoa tarvitse olla kolkko eikä kuivakka.”

BIBLIOFILE.COM

9 789520 476830

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7683-0